

Μόνος, Ζων και Αληθινός.
Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς (Επίσκοπος Αχρίδος).

Ποιος είναι εκείνος που σπέρνει σπόρο αγαθό σε χωράφι ακαλλιέργητο; Άνθρωπος λογικός δεν κάνει τέτοιο πράγμα.

Ο λογικός άνθρωπος ενεργεί σύμφωνα με τον λόγο του Θεού: πρώτα θα καθαρίσει το χωράφι από την ήρα και ύστερα θα σπείρει τον σπόρο τον αγαθό.

Χωράφι, η ψυχή του ανθρώπου· ήρα, η πολυθεΐα, και σπόρος αγαθός, η πίστη στον ένα Θεό.

Σήμερα μας φαίνεται εντελώς φυσικό και κατανοητό το να πιστεύουμε στον ένα και μοναδικό Θεό, καθώς μοιάζει γελοίο και ανόητο το να πιστεύει κανείς στην πολυθεΐα. Δεν ήταν όμως πάντοτε έτσι. Υπήρχαν καιροί, όπου σε ολόκληρο τον κόσμο μονάχα μερικοί άνθρωποι πίστευαν στον ένα Θεό και ύστερα ακολούθησε μια εποχή, όπου ένας ολόκληρος λαός πίστευε στον ένα Θεό. Όλοι οι υπόλοιποι πολυθεϊστές θεωρούσαν τους μονοθεϊστές, που είχαν μονάχα έναν Θεό, ότι υστερούσαν κατά πολύ.

Την πίστη στον ένα Θεό έπρεπε πρώτα να την παραλάβει κανείς από αξιόπιστο μάρτυρα και ύστερα να την σπείρει στις ψυχές των ανθρώπων σαν σε χωράφι. Ο πιο αξιόπιστος μάρτυρας, ο οποίος μαρτυρεί περί του ενός Θεού και εναντίον του πλήθους της πολυθεΐας είναι ο ίδιος ο Θεός, ο Ζων και Αληθινός.

Εκείνος μαρτύρησε Εαυτόν μέσω των αξίων δούλων Του λέγοντας: «Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου, όστις εξήγαγόν σε εκ γης Αιγύπτου εξ οίκου δουλείας. Ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην εμού» (Εξ. 20:2-3).

Ο Μόνος, Ζων και Αληθινός φανέρωσε Εαυτόν βαθμηδόν. Ανάμεσα στα χέρσα της πολυθεΐας έβρισκε κάποια χωραφάκια καθαρά και ξεχορταριασμένα και σ' αυτά έσπερνε τον αγαθό σπόρο της πίστης. Ήταν αυτές οι ψυχές των μεμονωμένων δικαίων, οι οποίες χρησίμευσαν και ως έτοιμες λαμπάδες, τις οποίες άναψε Εκείνος για να φωτίζουν στο σκότος του πολυθεϊσμού: «και το φως εν τη σκοτία φαίνει και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν» (Ιω. 1:5). Ο Άβελ, ο Ενώχ, ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, ο Ιώβ, ο Ιωσήφ, ο Μωυσής, ο Ησαΐας, ο Δανιήλ: λαμπάδες του Θεού, που φώτιζαν μεμονωμένα.

Όμως, ο λαός του Θεού άρχισε να κλονίζεται στην πίστη και αυτή η ταλάντευση κράτησε για αιώνες, έτσι που υπήρχε ο κίνδυνος να σβήσει το φως μέσα στο σκοτάδι και να καεί η φλόγα σε στάχτη. Τότε, ο μόνος Ζων και Αληθινός, Εύσπλαχνος και Ελεήμων, βλέποντας αυτό τον κίνδυνο, έστειλε ανάμεσα στους ανθρώπους τον Υιό Του, τον Κύριο Ιησού Χριστό, για να διαλύσει το σκότος της πολυθεΐας, να ενισχύσει την ανθρώπινη καρδιά για την προς τα άνω πορεία, να σπείρει τον αγαθό σπόρο της πίστης στον ένα Θεό, τον Μόνο, Ζώντα και Αληθινό. Οι εργατικές μέλισσες του Χριστού, οι άγιοι Απόστολοι, σκόρπισαν αυτή την πίστη, αυτόν τον σπόρο του Θεού, σε όλο τον κόσμο.

Στ' αλήθεια, σαν μελίτσια του Θεού που κουβαλούν το μέλι, χωρίστηκαν οι Απόστολοι από τα Ιεροσόλυμα στα τέσσερα σημεία του κόσμου, σε λαούς και φυλές, και σαν μελί γλυκαίνουν τις ψυχές των ανθρώπων με το ευαγγέλιο περί του Μόνου, Ζώντος και Αληθινού.

Οι άγιοι Απόστολοι καθάρισαν τη γη από την ήρα των ειδώλων και το πλήθος της πολυθεΐας. Έτσι, στα καθαρισμένα χωράφια έσπειραν την ιερή πίστη στον Μόνο, Ζώντα και Αληθινό. Ω, πόσο κοπιαστική και επικίνδυνη εργασία ήταν εκείνη! Ήταν η μεγαλύτερη σύγκρουση που μπορούμε να θυμηθούμε, η οποία στους ιεραποστόλους του μονοθεϊσμού κόστισε ιδρώτα και δάκρυα και πληγές και αίμα.

Οι άνθρωποι σχετικά δύσκολα μπορούσαν να αποχωριστούν τις νομιζόμενες θεότητες τους και δύσκολα αποδέχονταν την πίστη στον ένα Θεό. Συγχυσμένοι από το πλήθος των πραγμάτων και τις αντιτιθέμενες μεταξύ τους ενέργειες μέσα στο σύμπαν, θεωρούσαν πιθανότερη την ύπαρξη μιας πληθώρας θεοτήτων και όχι ενός και μόνου Θεού. Αιχμαλωτισμένοι στην απάτη νόμιζαν, όπως τα άπειρα παιδιά, ότι η δύναμη βρίσκεται στην πλειονότητα και θεωρούσαν ως πιθανότερο το ότι η πληθώρα των θεοτήτων έχει μεγαλύτερη δύναμη απ' ότι ο ένας Θεός. Νόμιζαν ότι οι περισσότεροι θεοί μπορούσαν να τους προσφέρουν και περισσότερη βοήθεια απ' ότι ο ένας Θεός.

Ο πολιτισμός εδώ δεν μπορούσε να βοηθήσει σε τίποτα. Οι πιο προηγμένοι λαοί έφτιαχναν τα είδωλά τους από πολυτιμότερα μέταλλα και με σχήματα περισσότερο κανονικά απ' ότι οι άγριες φυλές, αλλά τα είδωλα παρέμεναν είδωλα και η δουλεία της ανθρώπινης ψυχής ήταν η ίδια. Όταν ο απόστολος Παύλος έφτασε στην πολιτισμένη Αθήνα «παρωξύνετο το πνεύμα αυτού εν αυτώ θεωρούντι κατείδωλον ούσαν την πόλιν» (Πραξ. 17:16). Το ίδιο και ο Ανδρέας στη Σαμάρεια, ο Ματθαίος στην Αίγυπτο, ο Βαρθολομαίος στην Ινδία. Είδωλα στις πλατείες, είδωλα στα δικαστήρια και τα στρατόπεδα, είδωλα στις εισόδους και μέσα στα σπίτια, είδωλα στα δωμάτια, είδωλα παντού. Κανένα κατάστιχο δεν μπορούσε να απαριθμήσει όλες τις θεότητες, τις οποίες προσκυνούσαν οι άνθρωποι και οι λαοί.

Όλα αυτά τα ειδωλολατρικά αγκάθια πλήγωναν και μάτωναν τους αγίους Αποστόλους. Εκείνοι όμως με αποφασιστικότητα τα θέριζαν, τα ξερίζωναν και τα καθάριζαν και στη θέση τους έσπερναν τον αγαθό σπόρο της πίστης στον ένα Θεό, τον Μόνο, Ζώντα και Αληθινό. Αυτήν την τιτάνια προσπάθεια εκτελούσαν οι Απόστολοι με τον λόγο, τα θαύματα, την

αγάπη και τη θυσία. Όπου αστοχούσαν με το ένα, επετύγγχαναν με το άλλο. Όπου με τίποτε άλλο δεν μπορούσαν να κατορθώσουν κάτι, τότε το κατόρθωναν με το αίμα τους και τον θάνατο. Το μαρτυρικό τους αίμα κατέκαιε σαν άλλο ζωντανό πυρ τα είδωλα.

Ο Μόνος, Ζων και Αληθινός ευλογούσε το κήρυγμα των Αποστόλων Του και τον μόχθο τους, τα δάκρυα, τους στεναγμούς και τις θυσίες τους. Έτσι, ο σπόρος τους έφερε καρπούς αγαθούς και οι καρποί αυτοί συνίστανται σε τούτο, στο ότι σήμερα μοιάζει για τους ανθρώπους καθ' όλα φυσικό και απλό το να πιστεύουν στον ένα Θεό, ενώ είναι γελοίο και ανόητο το να πιστεύει κανείς στην πολυθεΐα.

«Εγώ ειμί Κύριος ο Θεός σου, ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην εμού». Αυτή είναι η πρώτη μαρτυρία του Θεού περί του Εαυτού Του, η πρώτη αποκάλυψη περί Θεού προς τους επί της γης ανθρώπους από τον ίδιο τον Θεό και η πρώτη εντολή του Θεού: «Ουκ έσονταί σοι θεοί έτεροι πλην εμού», εντέλλεται ο Θεός, γιατί εάν αποκτήσεις και άλλους θεούς, θα επισύρεις πάνω σου διπλή την απώλεια. Πρώτα, θα πιστέψεις και σε θεούς ψεύτικους, ανύπαρκτους, επινοημένους, φανταστικούς. Ύστερα, θα μοιράσεις την ευλάβεια και την αγάπη – οι οποίες εξ ολοκλήρου ανήκουν σε Μένα τον Μόνον, Ζώντα και Αληθινό – και σε εκείνους τους ψεύτικους θεούς. Έτσι, θα αμαυρώσεις την πίστη και θα εξασθενήσεις τον φόβο και την αγάπη σου προς Εμένα. Τότε και εγώ, ως προσβεβλημένος και ταπεινωμένος, θα απομακρυνθώ από κοντά σου. Θα καταντήσεις έτσι άθεος, μολονότι θα νομίζεις πως έχεις πλούσια θεοσέβεια επειδή πιστεύεις σε πολλούς θεούς. Επειδή, πολυθεϊστής και αθειστής είναι στο τέλος το ίδιο πράγμα, αφού αμφότεροι είναι δίχως τον ένα Θεό, τον Μόνο, Ζώντα και Αληθινό.

Η πίστη στον ένα Θεό, τον Μόνο, Ζώντα και Αληθινό είναι η πίστη των ταπεινών και συνετών. Δεν είναι η πίστη των υπερηφάνων, τους οποίους η έπαρση καθιστά ασύνετους, ώστε να λατρεύουν τον εαυτό τους ή κάποιο κτίσμα παρά τον Κτίσαντα.

Όσο ταπεινός είναι ο άνθρωπος, άλλο τόσο είναι και συνετός· όσο υπερήφανος, άλλο τόσο ασύνετος. Στους ταπεινούς δίνει ο Θεός την

φρόνηση για να γνωρίζουν και να κατανοούν, ενώ αντιτάσσεται στους υπερήφανους. Όσο οι ταπεινοί ταπεινώνονται ενώπιον του Κυρίου, τόσο περισσότερο Εκείνος τους πλουτίζει με φρόνηση. Η φρόνηση είναι φως, το οποίο οδηγεί στον Θεό, στον Μόνο, Ζώντα και Αληθινό. Μακάριοι εκείνοι, οι οποίοι έχουν σύνεση και μπορούν να δουν την παροδικότητα του κόσμου τούτου και τη μηδαμινότητα του ανθρώπου. Μακάριοι εκείνοι, οι οποίοι νιώθουν ελάχιστοι και τιποτένιοι, γιατί ο Θεός θα τους ανυψώσει μέχρι την ύψιστη γνώση, τη γνώση της ύπαρξης και του μεγαλείου του Υψίστου Θεού.

Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου», τ. 29, Εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σελ. 181 (από το άρθρο: Η πίστη των «μορφωμένων» ανθρώπων).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>